

AZ ÚTITÁRS

(Hangjáték)

VARGA ZOLTÁN

Személyek:

I. HANG

II. HANG

(zene, majd autózúgás, amely a beszélgetés megindulásakor elhalkul, de nem szűnik meg egészen)

- I. HANG: Mondtál valamit?
II. HANG: *(mint aki álomból riad fel)* Én? ... Egy szót se szóltam. Amióta felszálltam, egy szót se.
I. HANG: Mindig ilyen hallgatag vagy?
II. HANG: Nem. Nem mindig ... Hallgatagnak talált?
I. HANG: *Találtál!* Miért nem tegezel? Egykorúak lehetünk. És fiatalok vagyunk ...
II. HANG: *(mint aki zavarban van)* Ahogy gondolja ... Bocsánat, gondold. Tehát hallgatagnak találsz?
I. HANG: Az előbb magad mondtad, hogy mióta felvettelek, ki se nyitottad a szádát.
II. HANG: Attól féltem, zavarnám ...
I. HANG: *(kicsit ingerülten)* Zavarnálak! Mondtam már, hagyd a magázást ... Mért gondoltad, hogy zavarnál?
II. HANG: Csak a teherautósofőrök szeretik, ha a potyázó jártatja a száját. Vagy mondjuk inkább, a hívatásos vezetők. Akiiket elálmosít a szürke, mindig egyforma útszalag. Ezek néha még kérik is rá az embert, hogy le ne ragadjon a szemük. Ezt szoktam életmentő dumának nevezni. Persze azért előfordult már, hogy nekem kellett rántanom a kormányon egyet. De a hozzád hasonló úrvezetők ...
I. HANG: Úrvezetők? Honnan szedted ezt a naftalinszagú kifejezést?
II. HANG: Nem tudom. Lehet, hogy olvastam valahol. Ne haragudj, de amint a Jaguárodát megpillantottam, mindjárt ez a szó jutott eszembe: Úrvezető.
I. HANG: *(mint aki nyel egyet)* Értem. Tehát ezért hallgattál?
II. HANG: Nem akartalak zavarni.
I. HANG: Mért gondoltad, hogy zavarnál?
II. HANG: Na hallod! Csak tudom, mi a tisztesség! Nem elég, hogy felvettél. Egy ilyen szuperluxus-tragacsra. Még a süket szövegemmel is zavarjalak?

- I. HANG: És arra nem gondoltál, hogy a hallgatásoddal is zavarhatsz?
- II. HANG: Van, akit a puszta létével is zavarhat az ember.
- I. HANG: Gondolhattad volna, ha ilyen lennék, nem vettelek volna föl.
- II. HANG: Néha csak azért tesz valamit az ember, hogy ne olyanak látszék, amilyen... De mért zavart a hallgatásom?
- I. HANG: (*kitérően*) Mert szerettem volna, ha beszélsz. Mint a teherautó-sofőrökhöz. Majd leragad a szemem. Persze nem valami hosszú éjszakai járat miatt. Csak mint egy jóra való Jaguár-tulajdonoshoz illik. Átdorbézoltam az éjszakát. Délig aludtam, de a legszívesebben tovább folytatnám.
- II. HANG: Érdekes, nem is látszik rajtad. Hamvas és üde az arcod, mint egy tizennyolc éves lányé. Csak ezért zavart volna a hallgatásom?
- I. HANG: Nemcsak ezért... Vagy ha tudni akarod, hát egyáltalán nem. Túl beszédesen tudsz hallgatni.
- II. HANG: Beszédesen? Ezt nem értem.
- I. HANG: (*kissé erőltetett könnyedséggel*) A fene tudja, valahogy úgy néz téll rám, mint aki vádbeszédet tart. Csak úgy áradt a tekintetéből a szemrehányás. Szinte hallottam: „Lám, ez itt Jaguáron szaladgál. Én viszont...”
- II. HANG: Csakugyan? Bocsánatot kérek. Hidd el, nem akartam.
- I. HANG: Vagy nem gondoltad, hogy észreveszem.
- II. HANG: Azt hittem, úgy teszel, mintha nem vennéd észre.
- I. HANG: Ez lett volna a normális, igaz?
- II. HANG: Ehhez vagyok szokva.
- I. HANG: Értem... Persze... És gyakran praktizálsz ezt a... ezt a néma szemrehányást? Ezt az ultrahangon elmondott vádbeszédet.
- II. HANG: Ahányszor csak fölvesz valaki. Mint afféle létszám fölötti ember, aki munka után lohol, gyakran utazom így.
- I. HANG: És nem untad még meg ezt a furcsa szórakozást?
- II. HANG: Mindig újra és újra elhatároztam, hogy nem teszem többet. De hiába. Képtelen vagyok ellenállni a kísértésnek. Mindig újra reménykedni kezdek.
- I. HANG: Reménykedni?
- II. HANG: Igen. Hogy egyszer valaki mégiscsak felfigyel rá. Ahogy te most.
- I. HANG: (*nevet*) Értem. Tehát teljesítettem az óhajodat. És talán valami előre elkészített csapdába sétáltam be.
- II. HANG: Így is felfoghatod. Csapdának is.
- I. HANG: És a zsákmány? Az áldozat? Azzal mit akarsz tenni?
- II. HANG: Ezen még alig gondolkoztam. Azt hiszem, nem mást, mint beszélgetni vele.
- I. HANG: Azaz szavakkal akarod folytatni, amit a hallgatásoddal kezdél.
- II. HANG: Rajtad áll a választás. Hallgassak vagy beszéljék?
- I. HANG: Gyújts rá inkább.
- II. HANG: Tehát hallgassak?
- I. HANG: Nekem mindegy. Felőlem beszélhetsz is. Gyújts rá. Parancsolj.
- II. HANG: Kösz... Ejha! Kent! Most látom csak...
- I. HANG: Nem kóstoltad még? (*felcsattintott öngyújtó hangja*)
- II. HANG: Most kóstolom. Nem rossz. És az ízén kívül van még egy kiváló tulajdonsága. Illik a Jaguárhoz.

- I. HANG: (*kelletlenül*) Láttam én már olyat is, hogy valaki csak motoron járt, és mégis Kentet szívott.
- II. HANG: És olyat, akinek még motorja sem volt?
- I. HANG: Olyat igen, alkiról nem tudtam, van-e motorja...
- II. HANG: Légy nyugodt, volt neki. Vagy lehetett volna... De akárhogy is van, mégis a Jaguár mellé illik a legjobban. (*kis csend után, más hangon*) Rendes tragacs. A tied?
- I. HANG: Megvert vele az isten.
- II. HANG: Focista vagy?
- I. HANG: Ha ezt mondanám, elhinnéd?
- II. HANG: (*kis csend után*) Nem nagyon... Nincs sportarcod... Az a gyanúm, hogy ez a kocsí nem a tied.
- I. HANG: (*inkább tréfásan, mint sértődötten*) Csak nem gondolod, hogy loptam?
- II. HANG: Ennyire nem súlyos a helyzet. Kaptad. A papádtól.
- I. HANG: Nahát akkor. Éppúgy az enyém, mintha a zseniális lábaimmal szereztem volna.
- II. HANG: Igazad van. Éppúgy. De nem úgy, mintha (*patetikusan*) arcod verejtékével kerested volna meg.
- I. HANG: Eredeti pofa vagy. Nagyon szórakoztató. Igazán örülök, hogy fölvetted. És hogy arra kértelek, beszélj.
- II. HANG: Akármiről beszélhetek?
- I. HANG: Természetesen. Nem kívánom korlátozni a szólásszabadságodat.
- II. HANG: Az apádról is?
- I. HANG: Hát persze. Miért ne? Tudod, ki az apám?
- II. HANG: Annyit sejtek csak, hogy nagykutya lehet.
- I. HANG: Jól sejtet. De talán mégsem tudod, mekkora kutyaról van szó.
- II. HANG: Azt hiszem, nagyon nagy lehet. Ha ennyire büszke vagy rá.
- I. HANG: Na hallod. Ha egyszer fenn ül a körhintán. Jól vigyázz! A körhintán és nem az óriáskeréken. Érted, mire gondolok?
- II. HANG: Azt hiszem, igen... Tehát az apád azok közé tartozik, akiket vízszintesen rotálnak.
- I. HANG: Mondtam már, hogy fenn ül a körhintán.
- II. HANG: Elárulnád a nevét is?
- I. HANG: Megsúghatom. Hajolj közelebb.
- II. HANG: Hangosan nem mered mondani?
- I. HANG: Súgva érdekesebb. Titokzatosabb, hatásosabb... Na, tartsd ide a füledet... (*kis csend*)
- II. HANG: (*füttvent*)
- I. HANG: Ezt elismerésnek szántad?
- II. HANG: Annak is veheted. De tekintheted a megilletődöttség jelének is. Annak, hogy nem találtam szavakat... De hát honnan is gondolhattam volna ma reggel, amikor üres zsebbel útnak indultam, hogy ilyen előkelő társaságba kerülök...
- I. HANG: (*mint aki unja már*) Ez a legérdekesebb az életben. Sohasem tudhatjuk, mikor ér bennünket meglepetés.
- II. HANG: Igen, igen... Csakhogy én el sem tudom hinni, hogy ez igaz lehet... Hogy te valóban az apád fia vagy. Ha pedig igaz, hát én nem is tudom... Valahogy úgy érzem, nem is vagyok méltó rá, hogy itt üljek melletted és... Mit gondolsz? Méltó vagyok rá?
- I. HANG: (*kedvetlenül*) Ugyan hagyd ezt a komédiázást.

- II. HANG: Eszembe sincs komédiázni. Komolyan kérdezem: méltó vagyok rá?
- I. HANG: *(ingerülten)* Képtelenségeket kérdezel.
- II. HANG: Nézd, én megértelek. Számodra ez nyilván képtelenség. De az én szememben roppant fontos. Mert ha nem lennék méltó rá, akkor én nem zavarhatlak. És ha előbb tudom, ki az apád, akkor persze eszembe se jutott volna megállítani a kocsidat. Kérlek tehát, bocsásd meg a szemtelenségemet és...
- I. HANG: Azt hiszem, sajnálom már, hogy elárultam, ki az apám.
- II. HANG: Csak ezt sajnálod?
- I. HANG: Gondolod, hogy valami mást is sajnálhatnék?
- II. HANG: Miért ne? Mondjuk azt, hogy fölvetél. Lehetetlen, hogy ne fordult volna már meg a fejedben: „mindettől megkímélhettem volna magam, ha nem állok meg”. Sokkal egyszerűbb lett volna, ha tudomást sem veszel rólam. Persze így is láttam, hogy této-vázol. Először mintha lassítottál volna, azután egy egészen picit újra gyorsítottál, mielőtt ismét meggondoltad volna magad. Alig hittem a szememnek, amikor mégis megálltál. Talán magad se tudod, miért. Alighanem pusztá szeszélyből, amit már biztosan megbántál... És talán még valamit sajnálsz: hogy szóltál hozzám. Mert ha már elkövetted a ballépést, hogy fölvetél, hát legalább... Na de mindegy. Inkább azt mondd meg, hogy jutott eszedbe egyáltalán megállni?
- I. HANG: *(bosszúsan)* Mit tudom én! Véletlenül! A gáz helyett a fékbe tapostam. Fordítva az ilyesmi katasztrófát okozhat. Így csak...
- II. HANG: Így csak ikellemetlenséget, igaz?
- I. HANG: Ezt te mondtad!
- II. HANG: De te gondoltad.
- I. HANG: Te viszont mindent elkövettél, hogy ezt gondoljam.
- II. HANG: Sajnálom. Nincs diplomata apám, akitől eltanulhattam volna a tapintat mesteriségét. Pedig már csak hálából is tapintatosabb lehetnék. Nélküled most is ott kutyagolhatnék az országúton. És máris sötétedik.
- I. HANG: Nem tartom fontosnak a háládat. Csak ne kötekedj. Még ha nem is tudod megbocsátani se az apámat, se a kocsimat. És ha mindenáron tudni akarod, mért vettelek föl, hát annyira elképzeltetetlennek tartod, hogy kötelességérzetből? Hogy ne gyalogolj, ki tudja, meddig?
- II. HANG: Erre is az apád tanított? Vagy csak kocsit kaptál tőle?
- I. HANG: Kérlek, szállj le az apámról.
- II. HANG: Rendben van, ahogy parancsolod. Végül is te vagy az úr a fedélzeten. *(kissé hosszabb szünet, a kocsi zúgása eközben kissé felerősödik; más hangon, mintegy újra indítva a beszélgetést)* Érdekes, mennyire nem bírod, ha az apádat emlegetik.
- I. HANG: Furcsának találod?
- II. HANG: Eléggé.
- I. HANG: Na persze. Mert te csak arra gondolsz, micsoda disznó szerencse lehet ilyen apa fiának születni. Hogy ez fölér egy főnyereménynel vagy talán több is ennél. Valld be, hogy így van. Igaz vagy nem igaz?
- II. HANG: Mi tagadás, igaz. Bevallhatom neked.

- I. HANG: Az viszont, ugye, eszedbe se jut, hogy ennek árnyoldalai is lehetnek.
- II. HANG: Érdekes, csakugyan. Eddig valóban nem is gondoltam rá. Halljuk hát az árnyoldalakat.
- I. HANG: Tudod te, mit jelent az, kezdettől fogva az apám fiának lenni? Úgy, hogy az legyen a főfoglalkozásod. Mert az, hogy gyerek voltam, tanuló, gimnazista, most meg egyetemi hallgató, az mind mellékes. A lényeg, hogy az apám fia vagyok. Ha véletlenül elfelejteném, légy nyugodt, eszembe juttatják. A hős, a nagy ember. A nagykutya, ahogy te mondd. Mert nagy ember, nagy kutya egyre megy. Egyik a másikból származik. Csak az a kérdés, melyik volt előbb a kettő közül. Azért lett-e belőle nagykutya, mert nagy ember, vagy azért számít nagy embernek, mert nagykutya. És minden arcról ő néz rám. A barátaim szeméből, a lányok mosolyából, az indexem lapjairól. Hála az apámnak, én sose tudtam, ha valaki kedves hozzám, valójában nem hozzá kedves-e. Vagy ha haragszik rám, nem neki szól-e a neheztelés. Egy életre az árnyékkommá vált, sohase szabadulok tőle. Rám nehezedik, mint egy homokzsák. És akkor te... De hagyjuk ezt...
- II. HANG: És akkor én? ... Folytasd.
- I. HANG: Inkább hagyjuk. Semmi értelme az egésznek.
- II. HANG: Tudom, mit akartál mondani. Azt, hogy és akkor én képes vagyok szemrehányást tenni neked egy nyamvadt Jaguár miatt, ami persze hogy is kárpótolhatna a sok gyötrelmért, amit az apád miatt kellett elsz szenvedned.
- I. HANG: Látod, ezért nem érdemes tovább folytatni. Ezt te úgysem értheted.
- II. HANG: *(nyersen)* Mit értsek meg rajta? A lelkizésedet az apád rádvetődő árnyékáról? A magam nézőpontjából én *csak* a Jaguárodát láthatom. Vagy azt várnád tőlem, hogy méltányoljam a nyavalygásodat?
- I. HANG: Semmit se várok tőled. A legkevésbé azt, hogy a helyemben érezd magad.
- II. HANG: Sajnos én se várhatom el tőled ugyanezt... De tudod mit? Állítsd meg a kocsit.
- I. HANG: Mit akarsz?
- II. HANG: Gondolhatod: kiszállni.
- I. HANG: Megsértődtél?
- II. HANG: Inkább csak rájöttem, hogy nem érthetjük meg egymást. És kellemetlenül érzem magam a társaságodban. Úgy veszem észre, az apád súlya az én vállamra is ránehezedik. Meg hát a Jaguáré is. Egy teherautó, azt hiszem, mégis jobban állik hozzám. Most éppen egyet se látok a közelben.
- I. HANG: Majd csak akad. Állj csak meg nyugodtan.
- I. HANG: Csakugyan ki akarsz szállni? Képes lennél lemondani erről a príme fuvarról? Kizárólag azért, mert...
- II. HANG: Mert ahogy mondtam, nem érthetjük meg egymást.
- I. HANG: Azt hittem, azért szálltál be, hogy minél előbb célhoz érj. És nem egymás megértése kedvéért.
- II. HANG: Én pedig azt: örülsz, hogy megszabadulsz tőlem. Furcsa, hogy úgy viselkedsz, mintha szükséged lenne rám.

- I. HANG: Megvagyok nélküled is. Csak éppen szeretném megakadályozni, hogy magadat rövidítsd meg.
- II. HANG: *(türelmetlenül)* Azt akarsz, hogy könnyörögjek: állj meg? Vagy erőszakoskodjak?
- I. HANG: Erőszakkal persze nem tarthatlak vissza. De talán gondold meg még egyszer. Látod, esni kezd.
- II. HANG: Rendben van: maradok.
- I. HANG: Hála az esőnek.
- II. HANG: Áztam már eleget, most is kibírnám. De rájöttem: sosem bocsátanád meg magadnak, ha most engedsz kiszállni.
- I. HANG: Azt hiszed?
- II. HANG: Bármit mondj is, szükséged van rám.
- I. HANG: Ezt alá is kellene támasztanod valamivel. Szerinted mért van szükségem rád?
- II. HANG: Mondjuk úgy, jobban érzed magad, ha melletted vagyok. Alighanem éppen a jobb közérzet kedvéért vettél föl. Szemrehányást tétél volna magadnak, ha csak úgy elrobogsz egy ilyen szegény ürge mellett, aki gyalogszerrel rója az utat, és ki tudja, talán még pénze sincs vonatra vagy autóbuszra. Azt akarsz érezni, hogy valamit letörlesztettél a tartozásodból. Ezért is tartottál vissza az előbb.
- I. HANG: Azt hiszed, tartozom neked?
- II. HANG: Aki fent van, mindig tartozik a lennlévőknek. Akár érzi azt, akár nem. De te érzed is. És mert érzed, szükséged van rá, hogy kevésbé érezd parazitának magad.
- I. HANG: *(felszisszenve)* Parazitának? Kissé talán túlozol, nem gondolod?
- II. HANG: Az én szememben csakis az lehetsz. Mi más lehetnél? Nagy-kutya apával, Jaguárral, Kenttel és ki tudja, mivel még. Ezen igazán nem csodálkozhatok.
- I. HANG: Cseppet sem csodálkozom. De azért elmondom neked, hogy nemrég két segéd munkás beszélgetését kaptam el. Véletlenül, vagy talán nem is egészen véletlenül. Talán akarták is, hogy meghalljam. Arról beszéltek, hogy az oroszoknál nincs magán-kocsi. Ez különben nem igaz, de aki mondta, úgy beszélt erről, mint minden intézkedések legigazságosabbikáról. Te is helyeselnéd ezt?
- II. HANG: Ennyire mégse látom sötéten a helyzetemet. Engedelmeddel hamarosan kirándulok a kapitalizmusba. Remélhetőleg kocsival jövök vissza.
- I. HANG: *(megkönnyebbülten felnevet)* Na látod! Te is! Nem vagy te elveszett ember!
- II. HANG: *(nem veszi át a hangot; halkán, komolyan)* Csakhogy azért a kocsiért én gürcölni fogok. És akármit mondj is, a helyedben én szégyellném magam. Hogy az öregem szúrja le érte a dohányt. Lesülne a képemről a bőr... De mondd csak? Nem szokott néha égni az arcod?
- I. HANG: Ha tudni akarsz, nem!
- II. HANG: Ezt komolyan mondtad?
- I. HANG: Őszintén mondtam.
- II. HANG: Én is őszintén mondom: ennyire pofátlannak mégse hittelek volna.

- I. HANG: (*felfortyanva*) Nem gondolod, hogy abbahagyhatnád végre a sértegetést?
- II. HANG: Eszem ágában sincs. Kitűnően szórakozom.
- I. HANG: Szép kis szórakozás, mondhatom.
- II. HANG: Ja kérlek! Mindenki úgy szórakozik, ahogy tud. Egyeseknek a legdrágább sportkocsi jut, másoknak meg be kell érniük azzal, hogy sértegetik a tulajdonosát. Van, aki összeviszza szeretkezik, és van, aki erkölcsöt prédikál.
- I. HANG: (*fenyegetően, de hangján félelem érzik*) És azt hiszed, én ezt túrni fogom?
- II. HANG: Ennyit igazán meglehetnél a kedvemért.
- I. HANG: Semmi kedvem hozzá.
- II. HANG: Nem értem, hogy lehetsz ilyen szívtelen. Hiszen a mérleg így is, úgy is a te javadra billen. Én legföljebb egy óra hosszát sértegethetlek, te viszont ezt a kocsit remélhetőleg még évekig fogod használni. Hidd el, semmiség az egész. Egy kis áldozat csak, amit illik elszenvedned. Vagy inkább az adó egy fajtája. Igazán túrhetnél egy kicsit. (*éneklő hangon, mint egy gyerek*) Szépen kérlek. A kedvemért...
- I. HANG: (*dühösen*) Nem óhajtom kielégíteni a szenvedélyeidet! Lehetetlen, perverz alak vagy!
- II. HANG: (*nyöszörögve*) És ha az vagyok? Hát istenem. Tehetek róla?...
- I. HANG: (*mint fenn*) Ha nem hagyod abba ezt a komédiázást, én...
- II. HANG: (*hangsúlyozott sértettséggel*) Értem. Éppen az előbb ajánlottam fel ezt a szívességet.
- I. HANG: Igazán sajnálom, hogy erre kényszerítetted.
- II. HANG: Lehet, hogy kényszerítettelek. Csakhogy most már késő. Elszalasztottad a kedvező alkalmat.
- I. HANG: Rám akarod erőszakolni magad?
- II. HANG: Így is mondhatjuk. Eszem ágában sincs kiszállni. Ebben az esetben...
- I. HANG: És még te vádolsz engem pofátlansággal?
- II. HANG: Hiába minden. Úgyse szállok ki.
- I. HANG: (*hallani, amint lassít, majd fékez*) Én viszont felszólítalak, azonnal hagyd el a kocsimat!
- II. HANG: Ne hamarkodd el a dolgokat. Nézz körül inkább. Az út meglehetősen elhagyatott. És egészen sötét van már. (*kis szünet után*) Engem viszont nem ismersz...
- I. HANG: Ne játszd meg magad. Nem vagy te útonálló. Egy ilyen pojcától aligha telik ki ilyesmi. (*félelmét leplezve*) Cseppet sem hatsz félelmetesen.
- II. HANG: És ez? Ehhez mit szólsz?
- I. HANG: (*csend, majd rekedten*) Revolver... Szóval így állunk?
- II. HANG: Így. És ehhez tartsd magad. Indíts! (*hallani, hogy a kocsi elindul*) Ne hajts túl gyorsan. Legalább egy ideig. Amíg megszokod az új helyzetet.
- I. HANG: Mit akarsz?... A pénzemet? A kocsimat?
- II. HANG: Majd megtudod. Lehet, hogy még én sem tudom.
- I. HANG: (*igyekszik úrrá lenni rémületén*) Attól tartok, ugyanolyan elhamarkodottan jársz el, mint én az előbb. Éppúgy nem számolsz a következményekkel, mint én, amikor felvettelek.
- II. HANG: Bűnözők szokása, hogy nem számolnak a következményekkel.

- I. HANG: De azt hiszik, számoltak velük. És sikerül elkerülniük őket. Ha kocsit akarsz, okosabban teszed, ha eredeti terveidhez híven, a kapitalizmusba ruccansz ki.
- II. HANG: Na ez szép, mondhatom. Miután te már megkaptad a szocializmusban, engem a kapitalizmusba küldesz, hogy kaparjam össze magamnak. De ne félj, nem akarom elrabolni tőled.
- I. HANG: Akkor meg mit akarsz? Tudni akarom, mit akarsz tőlem.
- II. HANG: Félsz?
- I. HANG: Ilyen helyzetben te is félnél...
- II. HANG: Megnyugtathatlak: nem forgatok gyilkos terveket a fejemben. Feltéve, ha nyugton maradsz. Egyelőre nem akarok mást, csak tovább folytatni azt a beszélgetést, amit kezdtél terhesnek érezni. Rólad, az apádról, a Jaguárodról... De hol is hagytuk abba?
- I. HANG: *(elgyötörten)* Nem tudom...
- II. HANG: Ennyire bejeddél volna?... De rendben van, tudom már. Az előbb azt kérdeztem: szokott-e égni az arcod?
- I. HANG: *(kissé összeszedve magát)* Erre már válaszoltam: nem.
- II. HANG: És megmaradsz ennél?
- I. HANG: Engedelmeddel, igen.
- II. HANG: *(tűnődve)* Hm... Ez érdekes, nagyon érdekes. Mondhatnám, csodálatos...
- I. HANG: Azt tartod csodálatosnak, hogy elfogadom, amit az élet kínál?
- II. HANG: Az „élet” jelen esetben egy apában testesül meg.
- I. HANG: Hát akkor: „amit ez az apa kínál”. A fiúk ezt többnyire elfogadják. Az ellenkezőjén kellene csodálkoznod.
- II. HANG: Persze, persze. Ebben alighanem igazad van... Csak tudod, engem a részletek érdekelnek. Mert csakis a részletek ismeretében lehet helyesen megítélni a dolgokat.
- I. HANG: Nem értem, miféle részletekre gondolsz.
- II. HANG: Mondjuk úgy, hogy a technikai részletekre. Azt szeretném megtudni, hogyan sikerült rávenned az öreget, hogy megvegye neked ezt a tragacsot. Csak úgy elébe álltál és megkérted: „Fater, öreg fiú, vegyél nekem egy kocsit. De primát ám, öreg harcos, egy Jaguárt, csakis Jaguárt.” Így történt volna?
- I. HANG: Mit szólsz hozzá? Így.
- II. HANG: Látod, ez az, amit nem értek. Hogy voltál képes erre? *(túlzott, komikus felháborodással)* Ember! Hogy vetemedhettél ilyesmire?
- I. HANG: Nevetséges vagy. Még így, revolverrel a kezében is. Tudtam, hogy megteheti. Ennyi az egész.
- II. HANG: Úgy. Szóval csak ennyi... És ő? Rögtön ráállt? Minden további nélkül?
- I. HANG: Megnyugtathatlak: nem ment valami könnyen. *(majdnem cinkos hangsúllyal)* De aztán sikerült.
- II. HANG: *(átvéve a hangot)* Levenni a lábáról, igaz?
- I. HANG: Így is mondhatjuk. Megdolgoztam az öreget.
- II. HANG: És az hogy történt?
- I. HANG: Hát úgy... Szépen...
- II. HANG: *(erélyesen)* Részleteket akarok hallani! Hízlelegtől?
- I. HANG: *(mint aki a másik kedvében akar járni)* Azt is megtettem. Meg egyebet is. Egész repertoárt játszottam végig, csak hogy megpu-

- hítsam. (*váratlanul elkedvetlenedve*) De már alig emlékszem az egészre.
- II. HANG: Vagy nem szívesen emlékszel rá. Igaz?
- I. HANG: (*ráhagyva*) Az is lehet...
- II. HANG: Megértelek. De azért nagy kár, hogy nem akarsz rá emlékezni. Mert remek lehettél... Tudod, mit szeretnék most?
- I. HANG: Fogalmam sincs róla.
- II. HANG: Elképzelni, ahogy leveszed a lábáról. Elképzelni, milyen vagy, amikor hízelegsz... De hiába hunyom le a szemem, sehogy se sikerül. Pedig nem is képzeled, mennyire érdekel, milyen az arcod, amikor kérsz, amikor igyekszel kedves lenni... Bizonyára nevetni fogsz, de most az jutott eszembe: milyen kár, hogy nem születnél nőnek.
- I. HANG: Sajátos észbejutásaid vannak. Ez igazán eredeti.
- II. HANG: Ugye? ... (*kedélyesen*) Tudod, azért gondoltam erre, mert egy csinos ifjú leányzó hízelgését valahogy könnyebb elképzelni. És kedvesebb is az egész. Gondold csak el, milyen hercig lenne mondjuk a következő jelenet: Az apád... izé... mondjuk a dolgozószobájában ül, gondjaiba merülve, súlyos ügyek megoldásán töprengve, és akkor megjelenesz te, bevüharzol, mint a pajkos áprilisi szél, ragyogó fogsorral, selyem arcbőrrrel, a legújabb divat szerinti, esetleg Párizsból hozott ruhában, illatosan stb. stb. Átöleled a nyakát, és szépen rákezed, hogy: (*női hangot utánozva*) „Drága apukám, vedd meg nekem azt a Jaguár sportkocsit. Ugye megveszed?... Nem?... Jaj édes apucim, igazán... Hát hogy lehetsz ilyen? Neked ez igazán semmiség. A te kislányod meg olyan nagyon boldog lesz és sok-sok pusztit ad az ő apucijának... Ugye, na ugye, megveszed... Meg?... Nagyszerű! Te vagy a legjobb, a legokosabb, a legszebb apuci a világon!...” (*újra a saját hangján*) Tudod, vannak pszichológusok, akik azt állítják, minden lányos apa szerelmes egy kicsit a lányába. De nem is muszáj okvetlenül a lányának lenned, lehetnél esetleg az *apád* szeretője is. Vagy még nem a szeretője. Ebben az esetben...
- I. HANG: (*dühösen*) Hülye!
- II. HANG: Lehetséges, hogy az vagyok. De ilyet azért nem mond az ember olyan valakinek, aki revolvért szegez rá. Ennyit igazán tudhatnál. És mit csinálják, ha egyszer nem tudom elképzelni, hogyan veszi le egy fiú az apját a lábáról. Mondd hát, hogyan hízelegtél.
- I. HANG: Egyáltalán nem hízelegtem.
- II. HANG: Az előbb mást mondtál.
- I. HANG: Hazudtam. Azt mondtam, amit hallani szeretnél volna.
- II. HANG: Honnan tudhatom, mikor hazudtál?
- I. HANG: Hiszed, nem hiszed, nem kellett hízelegnem. Sem könyörögnöm vagy fenyegetőznöm. Éppen csak említettem, hogy egy ilyen kocsi lenne jó. Félig tréfásan. De aztán jött a születésnapom. Nos? Mit szólsz hozzá?
- II. HANG: Nem rossz. Sőt. Sokkal jobb, mint az én feltevésem.
- I. HANG: Örülök, hogy ennyire megnyerte a tetszésedet.
- II. HANG: Hát persze. A te gerincéd így sokkal töretlenebbül kerül ki az

- ügyből. Viszont az öreged... Le tudnád írni az arcát? Milyen volt, amikor közölte veled a nagy újságot?
- I. HANG: Nem emlékszem rá.
- II. HANG: (*nyersen*) Dehogynem. Erőlted meg az emlékezeted!
- I. HANG: Figyelte az arcomat. Leste a hatást. Látszott az arcán, mennyire örül az örömömnnek.
- II. HANG: Hát persze. Minden szülő legnagyobb öröme, ha örömet szerezhet gyermekének. Én is nemegyszer kaptam már életemben az apámtól egyet-mást. Főleg kis srác koromban. Legnagyobb ajándéka egy futball-labda volt. A születésnapomra kaptam — akárcsak te. Sose felejttem el. Ma is tisztán látom az arcát, ahogy átadja. Meg a magam arcát is. Tudod, egyszer láttam egy filmet az ausztráliai őslakókról. Volt egy jelenet: az apa — torzonborz alak, csak valami kis függöny a micsodája előtt — hazatér, és egy szép színes kagylót ad a kisfiának. És amikor a kölyök szeme felragyogott, arra gondoltam, ilyen lehetett az én arcom is, mikor a labdát átvettem. Meg egészben is, nagyon megható jelenet volt. Nevetni fogsz, de összeszorult a torkom a meghatottságtól: valahogy azt éreztem, mégiscsak egyek vagyunk. Bárhol éljünk is és a civilizáció bármelyik fokán. Egyformán érzünk, egyforma lesz az arcunk, ha örülünk. Kagylónak, futball-labdának, Jaguár sportkocsinak, egyre megy. Vagyis megértelek. Téged is, az apádat is... De az örömn kívül? Mit láttál még az apád arcán?
- I. HANG: Nem tudom... Talán büszkeséget.
- II. HANG: Aha, büszkeséget. Vajon mire lehetett büszke?
- I. HANG: Alighanem rám. Akkoriban tettem le egy vizsgát. A kocsni annak is szólt.
- II. HANG: És még? Ezenkívül?
- I. HANG: Lehet, hogy önmagára is.
- II. HANG: Na hallod! Ez csak természetes! Nem minden szülő engedheti meg magának, hogy a fia születésnapjára ilyen ajándékkal kedveskedjen. Erre igazán joggal lehetett büszke. Ezért érdemes volt küzdenie egy életen át. Éveket tölteni börtönben...
- I. HANG: (*kifakadva*) Ez nem igaz! Ez hazugság! Az én apám nem azért... az én apám forradalmár! Igenis az! És akármit mondjon is egy revolverrel meg demagóg hülyeségekkel fölfegyverzett huligán, a kijátszott proli szerepében tetszelegve, amit tett, nem azért tette, hogy sportkocsikat ajándékozzasson a fiának! Lehetnek hibái az apámnak, vannak is, de ez... ez... (*birtelen fékcsikordulás*)
- II. HANG: (*kiáltva*) Vigyázz, az istenedet! (*halkabban, más hangon*) Ejnye, ejnye! Csillapodj, kérlek. Ha közbe nem lépek, már az árokban lennénk. Ha magadra nem vigyázol, hát a te dolgozol, de hogy az én életemet is kockára tedd... Na indíts, de légy óvatos. (*ballani, hogy a kocsni újra elindul*) Izgatott állapotban nem ajánlatos a gyorshajítás... És nem kellene mellreszívnod, amit mondtam. Én csak arra gondoltam, hogy az apád...
- I. HANG: (*még mindig indulatosan*) Hagyd az apámat. Sértegessem engem, ha jólesik, de az apámat hagyd.
- II. HANG: Érdekes, eddig nem vettem észre, hogy túlzott tisztelettel beszélnél róla.

- I. HANG: Akkor én beszéltem. Az én apámról.
 II. HANG: Értem. Vagyis söpörjön mindenki a saját háza előtt, és sértegetse mindenki a saját apját. De talán igazad is van. Beszéljünk inkább rólad. Mit éreztél, amikor az öreg közölte veled, hogy megveszi a kocsi?
- I. HANG: Mintha nem tudnád. Ilyenkor örülni szokás.
 II. HANG: És az arcod? Csakugyan nem égett? Egészen kicsit se?
 I. HANG: Most éppen harmadszor mondom, hogy nem.
 II. HANG: Én viszont mostanáig reméltem, hogy egy kicsit mégis szégyellted magad.
- I. HANG: Kinek használtam volna ezzel?
 II. HANG: Magadnak. Enyhítő körülmény lett volna. Akármennyit is mulasztottál.
- I. HANG: Mit mulasztottam?
 II. HANG: Szeretnéd tudni? Elmondjam?
 I. HANG: Revolverrel kényszerítesz, hogy meghallgassalak.
 II. HANG: Csakugyan. Erről már majdnem megfeledkeztem. Köszönöm, hogy figyelmeztetted. De nyisd ki inkább a füledet. Hadd mondjam meg, mit kellett volna tenned. Figyelsz rám?
- I. HANG: Csupa fül vagyok. Parancsodra.
 II. HANG: Nahát akkor... Nyelned kellett volna egy nagyot, felállnod, és büszkén kihúznod magad. Okvetlenül, mert állva sokkal erélyesebb az ember. Aztán, mikor már állsz, mély lélegzetet veszel, és így szólsz: *(a most következő szövegrész elmondása során a szerepet játszó színész két megoldással is élhet: vagy túlozva, ripacshangszúllyal szavval, vagy szenttelenül ledarálja mondókéját, mintha rég betanult szöveget mondana el; a lényeg: „süket dumának” hasson)* Öregem, ezt én nem fogadhatom el. Hogy miért, azt neked is tudnod kell. Én ugyanis, ha véletlenül megfeledkezted volna róla, nem dolgoztam meg ezért a tragacsért, és hát jobban szeretném egyszer magam megkeresni. Becsületes gürizéssel, ahogy emberhez illik. Tudom, tudom, öreg harcos, jó szívvel adod, szülői szeretettől áthatva, meg minden, de én már csak azért se fogadhatom el, mert úgy érzem, magad se gondoltad egészen komolyan ezt az ajándékozást. Ha pedig mégis komolyan gondoltad volna, hát ez nagyon elszomorítana. Mert azt ugye nem kell mondanom neked, öreg harcos, hogy mindeddig az eszményképem voltál, és hát egy eszménykép, az, ugye, nem tehet ilyet. Meg hát te azt is tudod, hogy mostanában akadnak munkanélküliek is, meg vannak minimális személyi jövedelmek, sőt írástudatlanok, meg — elvértve persze — még koldusok is. És ha van fölösleges dohányod, amiért te persze megdolgoltál, talán fordítsd inkább valami közhasznú dologra, ahogyan egy hozzád hasonló öreg harcoshoz illik. Adományozd mondjuk a Vöröskeresztnek, az elemi csapások áldozatainak, esetleg a rákkutatás fejlesztésére, vagy csinálj vele, amit akarsz, csak az én lelkiismeretemet ne terheld ezzel a kocsival. Meg a sajátodat se. Szállj magadba, öreg harcos és lásd be, nekem van igazam. *(hevesebben)* De igazán, értsd meg, apám, ha rám kényszerítetted ezt az ajándékot, egy világ omlik össze bennem. Inkább elhagyom ezt a házat, és soha többé ebben a bűdös életben nem lépem át a küszöbét.

Kitagadlak és elmegyek bányába dolgozni, vagy leszek útkaparó, cipőtisztító, csikkcsedő, hamiskártyás vagy selyemfiú. Akármilyen, csak tőled ne kelljen elfogadnom semmit. Jaj, öreg harcos, öreg harcos, hogyan csalódtam ennyire benned! (*más hangon*) Íme a minta: így kellett volna eljárnod.

I. HANG: Megengeded, hogy nevessek? Te ezt tetted volna a helyemben?

II. HANG: Nem vagyok a helyedben. Nem tudhatom.

I. HANG: Akkor meg mit akarsz?

II. HANG: Azt hiszed, semmit sem kérhetek számon tőled? Csak mert nem tudom magam a helyedbe képzelni?

I. HANG: Azt.

II. HANG: Ez érdekes.

I. HANG: Érdekes? A helyedben én inkább természetesnek tartanám. Magától értetődőnek.

II. HANG: Megbocsátasz, ha nem értek veled egyet? Mert mondd csak, mi történt volna mondjuk úgy harminc évvel ezelőtt, ha az apád arról próbál meggyőzni egy gyárost vagy földbirtokost, hogy amije van, nem jogosan az övé. Mit gondolsz, mit mondott volna erre ez a derék kapitalista? Bizonyára megkérdezi az apádat, akkor is ez lenne-e a véleménye, ha a helyében van? (*fáradtan*) Bizonyára.

I. HANG: És az apád? Gondolod, mondhatott volna valami mást, mint amit most én mondok? Azt, hogy nincs a helyében. De ennek ellenére jogában áll ítélni fölötte.

II. HANG: És az apád? Gondolod, mondhatott volna valami mást, mint amit most én mondok? Azt, hogy nincs a helyében. De ennek ellenére jogában áll ítélni fölötte.

I. HANG: Az apám forradalmár volt, és nem hittérítő. Harcolt, és nem prédikált.

II. HANG: Helyesen tette. Annak ellenére, hogy a maga szempontjából az öreg tőkésnek is igaza lett volna. Az apádnak viszont abban volt igaza, hogy nem vette figyelembe ezt az igazságot. Ahogy nekem is igazam van, amikor nem veszem figyelembe a tiédet.

I. HANG: Efféle példázatokkal mindent bizonyítani lehet. Úgy fest, mintha igazad lenne, viszont...

II. HANG: Semmi „viszont”. Vagy igazam van, vagy az apádnak se volt igaza soha. És akkor nem volt igaza a történelem egyetlen forradalmának sem. Sőt azoknak se lesz, amelyek ezután történnek majd. De akárhogy legyen is, ragaszkodom a magam igazához. A saját, egyéni maszek-forradalmamhoz.

I. HANG: Mit akarsz tenni?

II. HANG: Majd kiderül. Az útkereszteződésnél balra fordulsz.

I. HANG: Azt mondtad, nem akarsz mást, csak folytatni a beszélgetést.

II. HANG: Azt mondtam „egyelőre”. De most átveszem az irányítást. Ahogy közvetlen termelőhöz illik. Lassíts, remeg a kezed.

I. HANG: Hová akarsz menni?

II. HANG: (*nevetve*) Kubába repülni.

I. HANG: Beszélj értelmesen. Tudni akarom, mit akarsz tőlem.

II. HANG: Ne gondold, hogy hülyéskedem. Én ezt a Kubába repülést nagyon is komolyan gondoltam. Legalábbis érzelmileg. Nagyon sokszor elképzelttem már, milyen nagyszerű is lehet sakkban tartani egy egész repülőgépet. Nyolcvan-száz utassal. Oda irányítani, ahová nekem tetszik. (*mámorosan*) Előre! Irány Kuba! Oda megyünk, ahová én akarom! (*balkabban*) De sajnós, veled kell beélnem. És a folyóparttal.

- I. HANG: Mit akarsz ott?
- II. HANG: Ilyenkor nagyon szép arrafelé. (*áradozva*) Látod, kiderült. Ragyognak a csillagok. (*súgva, titokzatosan*) És senki sincs a közelben. Senki! Érted?
- I. HANG: (*riadtan*) Mondd meg, mire készülsz. Jogom van megtudni.
- II. HANG: Eddig a tárgyalás folyt. Az én külön, forradalmi magánbírósgom tárgyalása. Most az ítélet következik. És az ítélet végrehajtása.
- (*hosszabb csend, csak a motor hangja*)
- I. HANG: (*fojtott rémülettel*) Azt hiszem, te túlságosan fecsegő vagy ahhoz, hogy elszánd magad. Fecsegő gyilkosok csak a rossz krimi filmekben vannak.
- II. HANG: (*könnyedén*) Ne légy gyerek. Ha nem akadákoskodsz, a hajad szála se görbül meg. Az ítélet halálos ugyan, de csak a kocsidra nézve. Felhajtunk a töltésre, és te keresztbe fordítod az úton. Kiszállunk, aztán elindítod a motort. Elég, ha ugrik egyet előre. Azután már magától gurul le, esetleg bukfenecet is vet. Persze kiemeltetheted, de többé aligha veszed hasznát.
- I. HANG: Ha sejtettem volna, hogy egy örültnék teszek szívességet...
- II. HANG: Örült? No lám! Valamennyi jelződ közül ez tetszik a legjobban. Voltam már perverz, pojáca, hülye, huligán, de ez a legtalálhatóbb. És lehet, hogy csakugyan az vagyok. Amennyiben elvek szerint eljárni örültség. Mert én azt tartom, neked ez a kocsi nem jár, és e szerint járok el.
- I. HANG: Csak tudnám, mi hasznod az egészből? Azt hiszed, egy szemernyit is változtatsz ezzel azon, ami ellen lázadozol?
- II. HANG: Tudod, mi jellemző az örültekre? Hogy szimbólumokban gondolkodnak. Ha valamilyen indulatukat arra összpontosítják. És nem nyugszanak, amíg meg nem semmisítik. Az én szememben bűnbak vagy. A kocsid meg szimbóluma mindannak, ami nem tetszik nekem.
- I. HANG: De ha egyszer te magad is...
- II. HANG: (*nyersen*) Hallgass! Nem alkuszna. Tudhatnád, hogy örültekkel vitatkozni céltalan. És a fegyver az én kezemben van, tehát nekem van igazam. A te dolgod engedelmességedni! (*kis szünet után*) Itt letérsz az útról. A jó öreg anyaföldre. Nem fog megártani. Talán az is a bajod, hogy túlságosan elszakadtál tőle... (*ballani, amint a kocsi hepehupás talajon ugrál*) Így... Amott egy kapaszkodót találsz, a töltésre visz... Ne félj, ismerem a járást... Micsoda prima motor, meg se kottyán neki a kapaszkodó. Komolyan mondom, szinte sajnálom... (*bullámok nesze*) Na, helyben lennének. Stop! Vigyázz! Semmi kedvem fűrödni... És most kiszállás! Egykettő!
- I. HANG: (*tétován*) Te valóban képes lennél...
- II. HANG: Kuss! Mozgás!... Az ajtót hagyj nyitva. Én is ott szállok ki, szorosan mögöttem, hátadban a revolverrel. (*mozgolódás hangja*) Így ni. Most pedig szépen behajolsz, bedugod az egyik lábad és megnyomod a gázpedált. De vigyázz, nehogy magával rántson... (*kis szünet után*) Na mi lesz?
- I. HANG: (*tompán, elszántan*) Csináld, ha akarod. Én nem nyúlok hozzá.
- II. HANG: Ne hidd, hogy tréfálok.
- I. HANG: Ezt már rég nem hiszem. Lőj rám, ha mersz.

- II. HANG: (*gúnyosan*) No nézd csak! A sasfiók! Ki gondolta volna..
(*újra keményen*) Hármat számolok. Ha addig nem engedelmeskedsz...
- I. HANG: Kezdd el.
- II. HANG: Kezddjem?
- I. HANG: Hallottad.
- II. HANG: Egy... Kettő... Há...
- I. HANG: Három.
- II. HANG: Há-rom!
(*lövés hangja, utána hosszú csend*)
- II. HANG: (*hangosan, hosszan felnevet*) Hát ezt igazán nem gondoltam volna. Képes lettél volna hősi halált halni egy kocsiért. (*kis szünet*) Mondd, csakugyan képes lettél volna? (*továbbra is csend*) Na szólalj már meg. Ha nem tudnád, életben maradtál. Játékpisztoly van a kezemben. Játékpisztoly, érted? (*újra nevet*) Mit szólsz hozzá? Egy játékpisztollyal tartottalak sakkban egész idő alatt. És még csak nem is sejtettem, nincs-e valódi fegyver nálad. Hidd el, nem kis idegpróba volt... Na mi van? Megnémultál?
(*pofon csattanása*)
- II. HANG: Ez mért volt? A játékpisztoly miatt? Jobban szeretted volna, ha igazi fegyver van nálam?
(*újabb pofon hangja*)
- II. HANG: (*nyugodtan, szinte kedélyesen*) Vigyázz! Ha még egyszer megütsz, lepedőben visznek el.
- I. HANG: (*rekedten, magához térve*) Légy nyugodt. Megelégszem ennyivel. (*kissé felszabadultabban*) És ne gondold, hogy bevettem a maszlagot. Ezzel a játékpisztollyal. Rég észrevettem.
- II. HANG: Tudtam, hogy ezt fogod mondani.
- I. HANG: Nem hiszed el?
- II. HANG: Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Ha igazat mondasz, mért ütöttél volna meg?
- I. HANG: Hogy meggyőzőbb legyek. Hadd legyen még nagyobb a csalódásod. Nemcsak te tudsz szerepet játszani.
- II. HANG: Most vagy a legkevésbé meggyőző. Ugyan mért mentél volna bele a játékba?
- I. HANG: Hogy kedvedben járjak. Amikor azt mondtad, ennyit megtehetnék a kedvedért, arra gondoltam: miért ne? Nem sokat veszthetek vele. Add ki a mérged, ha jólesik. Mindenképpen én vagyok az erősebb.
- II. HANG: Biztos vagy ebben? Hogy mindig az is maradsz?
- I. HANG: Réálisabb talajon állok, mint te. Az anyagi valóság talaján. Még nagyon hosszú ideig erősebb maradok. De nem is vagy te melós. Egy igazi proli az első pofon után visszaütött volna. Csak ebből jöttél rá?
- II. HANG: Csak ebből jöttél rá?
- I. HANG: Nemcsak ebből. Már régóta sejtem. Nem úgy beszéltél, mint egy melós.
- II. HANG: Nem úgy akartam beszélni. Hanem helyette. Azt akartam elmondani, amit egy melós többnyire csak érezni tud.
- I. HANG: Ha csak ezt akartad, hát elég jól sikerült. Gratulálok.
- II. HANG: A többihez is gratulálnod kellene. Beugrottál te nagyon is. És begyulladtál.

- I. HANG: Higgy, amit akarsz. Az illúzióidat meghagyhatom. Na szállj be. Nagyon későre jár.
- II. HANG: Csak nem akarsz tovább vinni? Ezek után?
- I. HANG: Miért ne? Tréfa volt. Egy jó ugratástól sohasse tagadom meg az elismerést.
- II. HANG: Eredj csak egyedül. Én már eljártam a szerepemet.
- I. HANG: Még nem. Szállj csak be. Útközben majd elmondod, ki vagy. Nagyon érdekelsz.
- II. HANG: Hiába mondanám meg. Úgyse hinnéd el.
- I. HANG: Háttha elhiszem. Na, szállj be végre.
- II. HANG: Ne kockáztass többet. Háttha valódi fegyver is van nálam.
- I. HANG: Ennek nagyon kicsi a valószínűsége. És szeretem a kockázatot. Na, gyere. Indulás.
- II. HANG: *(fütyülni kezd. Akármit, csak ne gyors ütemű, vidám melódiát. Lehet egy divatos sláger, de lehet valamelyik ismert nemzetközi munkásinduló dallama is, a szokásos ütemnél lassabban: mélabúsan, de gunyorosan is hasson, semmiképpen se harciasan)*
- I. HANG: Ugyan ne hülyéskedj. Gyere... Vagy azt hiszed, haragszom? Hidd el, még csak nem is neheztelek. Eszemben sincs. És elnézést a pofonokért: elismerem, hogy azt mégse kellett volna. Vedd úgy, hogy semmi se történt... Na, mozogj már! *(II. Hang rendületlenül tovább fütyül)* Nézd öregem, én komolyan mondom, egészen megkedveltelek. *(élénken)* Te, ide figyelj! Támadt egy remek ötletem. Beugrathatnád a barátaimat is. Összehívnék egy kis társaságot, te meg beesnél a stúkkeroddal. És leadnád a szöveget. Óriási sikered lenne. A barátnőim visítanának a gyönyörűségtől. Szavamra, odalennének érted. Még talán meg is jutalmaznának. Ha tudnád, micsoda barátnőim vannak... Meg nem is kívánom ingyen. Állást akarsz? Beszélek az öregemmel. Nem volna kedved, mondjuk, a színészethez? Tudod te, mire vihetnéd? Ezzel a tehetséggel! Ahogy megjártaszott az őrültet, komolyan mondom, a hideg futkározott a hátamon... Na gyere már! Ne marhászkodj... *(továbbra is csend, csak a füttyszó hallatszik)*
- I. HANG: *(sértődötten)* Jó. Rendben van. Nem kényszeríthetek. Ha itt akarsz maradni, hát legyen... A vizontlátásra. *(füttyszó továbbra is. Közben a kocsiajtó csapódása, a begyuladó motor, majd a távolodó kocsik elhaló hangja. A fütyülés elhallgat)*
- II. HANG: A piszkos gazember! Képes volt itt hagyni. Ezt azért mégse gondoltam volna... *(Befejező zene)*